

det konservative Folkeparti kan jeg kun være taknemmelig for. Derimod beror det paa en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem mener, at Uldbekendtgørelsen hjemler Producenterne en mindre Tilbageholdelsesret end den, der er foreslaaet af Kommissionen. Det ærede Medlem vil se, at den Tilbageholdelsesret, som her er omtalt, er en Ret til Tilbageholdelse af $\frac{1}{4}$ kg af Foraarsproduktionen, medens det, der er foreslaaet fra den anden Side, var $\frac{1}{2}$ kg af Aarsproduktionen. I den Indstilling, som jeg fik den 17. Maj, staar der om denne Forhandling, at „Fru Lauridsen og Neergaard“ — det er den højtærede Formand for Landbrugsudvalget — „var tilbøjelige til at mene, at Grænsen for det Kvantum, der maa holdes tilbage, bør ligge noget over $\frac{1}{2}$ kg pr. virkeligt Familiemedlem“. Og for dette Standpunkt, som disse to Medlemmer ønskede indtaget, er der netop holdt Udvej aaben ved den Form, som Bekendtgørelsen har faaet, idet den kun har taget Hensyn til Foraarsproduktionen af Uld, saa at man eventuelt kunde gøre Tilbageholdelsesretten for Efteraarsproduktionen noget større. Det har fra anden Side i Landbrugsudvalget været foreslaaet, at man da skulde gaa til $\frac{1}{2}$ kg, saa at det tilsammen vilde blive $\frac{3}{4}$. Men jeg vil gerne om hele dette Spørgsmaal sige, at man maa behandle Spørgsmaalet om Tilbageholdelsesrettens Størrelse med den yderste Varsomhed, hvis man overhovedet vil have, at Afleveringen skal betyde noget, thi med den Produktion, vi har, fordelt paa de Faarebestande, vi har, hvoraf mange er ret smaa, vil en alt for stor Tilbageholdelsesret meget let komme til at betyde, at der slet ikke kommer noget frem til den øvrige Befolknings Forbrug. At den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti har Øjet aabent for Nødvendigheden af, at tilstrækkeligt Forraad kommer frem, lover jo godt for Sagens Behandling fra den Side.

Til det, som det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) udtalte, skal jeg sige, at han i ingen Henseende, ikke paa nogen Punkt, afkræftede den Fremstilling, jeg havde givet af, hvorledes denne Sag laa for mig i de Dokumenter, jeg har modtaget. Det ærede Medlem ved ogsaa dette fra den mundtlige Fremstilling, jeg har givet af Sagen. Naar dette er Tilfældet, forekommer det mig, at det ærede Medlem i sin Fremlæggelse af Sagen her burde have taget Hensyn til, at de Ind-

stillinger, hvori jeg har set ham eller Meningsfæller af ham som Deltagere, har haft en saadan Form, at jeg ikke kunde formode, at der i denne Sag var de Vanskeligheder, der siden har vist sig at være i den, og Kendskabet herom burde have afholdt ham fra at give sin første Tale den overfor mig meget lidet hensynsfulde Form, den havde.

Naar det ærede Medlem mener, at denne Sags Behandling nu ligger saaledes, at Rigsdagen kan kræve Indfyldelse paa Sagens Realitet ved at træffe Bestemmelse om Nedsættelse af et Uldnævn, har det ærede Medlem der sagt en Selvfølgelighed, som han ikke burde have ventet min Bekræftelse paa for at vide min Tilslutning til. Det er givet, at Rigsdagen overhovedet naar som helst kan kræve Indfyldelse paa en hvilken som helst af de Sager, der hører under Administrationen og Lovgivningsmagten, men det ærede Medlem maa ikke identificere sig selv eller sit Parti eller en Del af Rigsdagen med Rigsdagen selv. Det er Rigsdagen som saadan, det beror paa, hvilken Indfyldelse den vil kræve paa enhver Sag, ogsaa paa denne, og hvis Rigsdagen ønsker til Nedsættelsen af et Uldnævn at føje en Realitetsbehandling af Uldsagen, deltager jeg selvfølgelig med Glæde i en Forhandling med Rigsdagen herom.

Formanden: Folketingsmanden for Vejle Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Jørgen Jensen: For den sidste Udtalelse af den højtærede Minister, om Rigsdagens Medvirkning til Løsning af denne Sag, takker jeg. Naar Ministeren fandt, det var en Selvfølge, at jeg forudsatte, at Rigsdagen vilde faa Indfyldelse paa Sagens Realitet, maa jeg dog bringe i Erindring, at det fremgaar dog ikke af det foreliggende Lovforslag. Derfor synes det mig ikke overflødigt, at jeg har bragt denne Forudsætning i Erindring. Maa jeg endvidere sige, at naar jeg nævnede min Stilling i den overordentlige Kommission, gjorde jeg det netop, fordi Ministerens Udtalelse overfor mig var ganske uforstaaelig, idet han udtalte en Forbavelse, som han udtrykte saaledes: at man næsten kunde tro, at der var to Personer, der talte. Noget lignende plejer man dog ikke at byde hinanden i dette Ting. Derfor synes det mig paakrævet at bringe min Stilling i den overordentlige Kommission i Erindring.